

РЕШЕНИЕ

№ 3997

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 20.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **8288** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.

Образувано е по жалбата на М. М. А. и К. В. А. от [населено място] срещу Заповед № РИС20-РД48-54/05.08.20г. на кмета на район „Искър”, Столична община.

В жалбата не са изложени конкретни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че заповедта за прекратяване на наемното правоотношение № РИС17-РД48-99/24.08.2017г. е била обжалвана, но няма данни за изхода на спора и конкретно за отхвърляне на жалбата. Признава се фактът, че в продължителен период от време жалбоподателите не са заплащали изискуемия наем, сметки за топла и студена вода и електричество за обитавания апартамент. Твърди се и обстоятелството, че въпреки финансовите си проблеми, жалбоподателите заплатили задълженията си към ТЕЦ и Софийска вода, а част от тях – разсрочили. Сочи се, че поради здравословните си и финансови проблеми жалбоподателите не са в състояние да осигурят алтернативен дом за семейството си. На посочените основания се претендира отмяна на оспорената заповед. Разноски не се претендират.

Ответникът – Кметът на район „Искър”, Столична община чрез процесуалния си представител юриск. С. оспорва жалбата като я намира неоснователна и недоказана, а издадената заповед - законосъобразна и правилна, като излага конкретни съображения за това.

СГП не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и прецени събраните по

делото писмени и гласни доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 7700-23/17.04.2009г. на кмета на район „Искър“, Столична община, жалбоподателката А. заедно с 2-членното ѝ семейство е била настанена в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], бл. № 15, вх. Г, ет.3, ап. № 62 /общинска собственост, видно от АОС № 745/17.04.2001г. на СО – район Искър/, въз основа на която заповед с М. А. е бил сключен и договор за наем от същата дата.

Със заповед № РИС17-РД48-99/24.08.2017г. кметът на район „Искър“, Столична община, е прекратил наемните правоотношения с М. А. и членовете на семейството/домакинството/ ѝ за ползване на процесното общинско жилище, поради неплащане на наемната цена и консумативи за повече от 6 месеца, с посочено правно основание чл.46, ал.2 от ЗОБС и чл. 33, ал. 1, т. 1 и ал.2 от НРУУРОЖТСО. Видно от отбелязването на гърба на самата заповед за прекратяване на наемния договор адресатът ѝ не е бил открит, поради което заповедта е била поставена на таблото за обявления в район Искър на 25.08.2017г и свалена от таблото на 11.09.2017г., с отразени подписи на свидетели за извършените от общинската администрация действия. Всичко това дава основание на съда да приеме за вярно твърдението на ответника, че заповедта за прекратяване на наемното правоотношение следва да се приеме за надлежно връчена на адресата ѝ и поради липсата на оспорването ѝ по съдебен ред – влязла в сила.

Видно от доказателствата по делото /в административната преписка и допълнително представените от жалбоподателите/, както и от признанията на жалбоподателите в писмени становища по делото, последните са продължили да дължат на Столична община незаплатен наем в размер на 441,18лв. и за периода м. 03.2020г. - до м. 08.2020г., както и неплатени сметки за отопление за продължителен период от 2013г. до 2020г. към Т. ЕАД в размер на 3206лв. и сметки към Софийска вода АД в размер на 877лв. за едногодишен период към м. август 2020г.

С Констативен акт № 05/03.08.2020г. на началник отдел УОС на район Искър е констатирано държането на имота от жалбоподателите без правно основание, въз основа на прекратеното наемно правоотношение с влязлата в сила заповед № РИС17-РД48-99/24.08.2017г.

По делото не се спори, че след завеждане на жалбата и образуване на производството по настоящото дело жалбоподателите са изплатили по-голямата част от задълженията си за наем на общинския имот и дължимите разноси за отопление и вода за минало време.

По делото е представена медицинска документация за заболяванията на жалбоподателите – 3 броя епикризи, от които е видно, че А. страда от психично и др. съпътстващи заболявания, а съпругът ѝ – от сърдечно съдово заболяване и диабет.

Видно от представена от ответника Заповед № РИС20-РД09-59/24.06.2020г. на кмета на района, на заместник-кмета П. М. е възложено да замества титуляря за периода на ползвания от последния платен годишен отпуск – от 03.08.2020г. до 07.08.2020г.

Жалбата срещу оспорената заповед е депозирана на 18.08.2020г. в район Искър.

От установеното от фактическа страна съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна /адресат на оспорената заповед/, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168,

ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, съдът намира същата за основателна по следните съображения:

Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган, съгласно чл. 65, ал. 2 от ЗОБС във връзка с чл. 46, ал. 1, т. 3 от Закона за местното самоуправление и местната администрация и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО и Заповед за заместване № РИС20-РД09-59/24.06.2020г. на кмета на района. Същата е издадена и в изискуемата от закона форма – мотивирана писмена заповед.

При издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират отмяната ѝ. Съобразени са и относимите материалноправни разпоредби.

Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, общински имот, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. За да бъде издадена заповедта за изземване законодателят е поставил изискването за кумулативно наличие на няколко предпоставки: имотът, предмет на изземване да е общински и същият да се владее или държи без основание, респективно да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. Предвид посоченото в административния акт основание за издаването му – прекратяване на наемното правоотношение и държането на общинския имот без правно основание, съдът дължи изследване на наличието на тези предпоставки като основание за изземване на жилището.

По делото е безспорно обстоятелството, че обитаваното от жалбоподателката и семейството ѝ към датата на издаване на оспорената заповед жилище е общинска собственост, съгласно АОС № 745/17.04.2001г. на СО, район Искър. Налице е и втората кумулативно изискуема от закона предпоставка - общинското жилище да се държи от жалбоподателите без правно основание. От анализа на доказателствата по делото се установява по категоричен начин прекратяването на наемното правоотношение с жалбоподателката А. и едночленното ѝ семейство с влязлата в законна сила заповед на кмета на района № РИС17-РД48-99/24.08.2017г. При прецизната проверка на представените от ответника доказателства съдът констатира надлежно оформяне на съставените от последния документи за обявяване на акта по съответния за това ред. Относно възраженията на жалбоподателите, че са обжалвали посочената заповед за прекратяване на наемното правоотношение пред съда и нямат данни за изхода от делото, респективно че същата не е влязла в сила и те обитават имота на валидно правно основание, по делото не бяха представени доказателства за установяване на този факт, въпреки разпределената от съда доказателствена тежест върху тях. От извършена от съда служебна справка в деловодната система не се установи наличието на образувано и разгледано дело по жалба на А. срещу заповед № РИС17-РД48-99/24.08.2017г. на кмета на район Искър. Тези констатации и съображения мотивират съда да направи извода, че наемното правоотношение е било прекратено с влязла в сила заповед, респективно, че имотът се държи от жалбоподателите без правно основание /на отпаднало основание/.

Видно от Констативен акт № 05/03.08.2020г. на началник отдел УОС на район Искър е и обстоятелството, че въпреки задължението на жалбоподателите да освободят жилището доброволно в 1-месечен срок от влизане в сила на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение, същите не са го напуснали и това е безспорно основание за предприемане на принудително изпълнение чрез изземване

на общинското жилище.

Без правно значение в случая е обстоятелството, че след прекратяване на наемното правоотношение А. са погасили задълженията си за наем и ползвана вода и топлоенергия за предходен период и заплащат разходите за текущи консумативи. При наличието на прекратено наемно правоотношение с ответника за процесния имот, ирелевантно за спора е и недоброто здравословно състояние и материално положение на жалбоподателите, което не се оспорва от ответника и се установи от събраните по делото доказателства.

По тези съображения съдът приема, че оспореният административен акт е законосъобразен като постановен при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и норми, и в съответствие с материалния закон.

Предвид изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Разноски не се претендират от ответника.

Предвид гореизложеното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София - град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. А. и К. В. А., двамата от [населено място] срещу Заповед № РИС20-РД48-54/05.08.20г. на кмета на район „Искър”, Столична община.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: